

Brouci v hlavě

Nikola Bornová

Povídka

Brouci v hlavě

NEUROLOGICKÉ HORORY ODHALUJÍCÍ
NEJTEMNĚJŠÍ HLUBINY LIDSKÉ MYSLI

Brouci v hlavě

N i k o l a B o r n o v á

Povídka:

Brouci v hlavě

Epilog

Namířil jsem mu na hlavu a stisknul spoušť.

Nočním tichem třeskla hlasitá rána a Glock mi poskočil v roztřesené ruce. Kulka se mému bratrovi zaryla těsně pod pravé oko a její tlak oční bulvu napůl vytlačil z očního lůžka. Vašek zavrával, udělal několik kroků zpět a narazil zády do svého Mercedesu. Ruce mu křečovitě vylétly vzhůru, ale pohyb nedokončily. Svezl se po autě na zadek a pak se pomalu svalil na bok. Přišel jsem k němu a střelil jsem ho do hlavy znova.

A pak znova. A znova. Po pátém výstřelu se mi udělalo tak zle, že jsem se musel opřít o auto a jen tak tak jsem zadržel zvrátky deroucí se mi do úst. Stačilo pět ran? Znovu jsem namířil na bratrovo tělo, ale znovu už jsem spoušť zmáčknout nedokázal. Zpod jeho kabátu vyběhlo několik švábů. Nechal jsem je být.

Díval jsem se na jeho zohavenou mrtvolu a v hlavě mi hučelo. Proč proč proč... proboha proč on?!

Ztěžka jsem se posadil vedle těla. Abych se nemusel dívat na Vaškův zohavený obličej, sledoval jsem, jak mi z levé ruky odkapává krev, která prosakovala narychlo namotaným obvazem. Kap kap kap. Bolelo mě zmrzačené koleno, neexistující ledvina i pokousaná ruka, ale bylo mi to jedno. Bolesti jsem byl tak přesycený, že už mi nedokázala pořádně proniknout do mozku.

Proč? Proč jsem to udělal?

Přejel jsem očima na pistoli, kterou jsem svíral v druhé ruce tak křečovitě, až mi zbělely klouby. Vsunul jsem si její hlaveň do pusy.

Stisknul jsem spoušť.

Noc, o 19 hodin dříve

Obloha na Prahou byla temná, vzduch plný kouře a zápachu, všude řvaly nakažené oběti. Obří Švábi se prodírali troskami města a hledali přežívající, aby na ně mohli přisát svoje lačnicí kruhové tlamy plné malá špičatých zoubků.

Ležel jsem napůl pohřbený pod troskami domu a strachem ani nedýchal. Jeden ze Švábů jako kdyby dokázal vidět skrz sutiny i neproniknutelnou tmou. Otočil ke mně své třímetrové tělo a namířil mi na hlavu vrhač parazitů, který měl místo jedné končetiny. Zoufale jsem se zmítal abych se vyprostil ze zajetí těžkého trámu, který mě přimáčknul k zemi. Nešlo to. Ozval se mlaskavý zvuk, jak se ze švábovy ruky začaly hrnout stovky parazitů...

S trhnutím jsem se probudil. Chvíli jsem jen ležel na propocené posteli a snažil se popadnout dech. Pak jsem se rozbřečel úlevou. Byl to jen sen. Ten samý, jako už stokrát předtím.

Otřel jsem si slzy a vyrazil tichý vzlyk, jako když mi bylo pět let a bratr na mě v masce Freddieho Kruegera z legrace vybafnul z peřináku. Snažil jsem se zastavit další vzlykání, ale místo toho jsem vydal ještě zničenější zvuk a znovu se rozbřečel. Nešlo to zastavit.

Postel jsem byla promočená a páchla a já si chvíli nebyl jistý, jestli je to pot nebo jsem se pomočil. Zmrzačené koleno mi pulzovalo bolestí. Zdroj mých nočních můr, jako vždy. Měl jsem si před spaním vzít prášky... Ale tentokrát jsem si byl tak jistý, že to zvládnou bez nich. Opravdu jsem tomu věřil!

Po nějaké době jsem se konečně uklidnil natolik, abych mohl vstát a jít se opláchnout do koupelny. Šlo to pomalu, koleno jsem měl úplně ztuhlé a začala se ozývat i bolest v bedrech.

Napustil jsem si do umyvadla studenou vodu a ponořil do ní na hlavu. Trochu se mi ulevilo, ale jak jsem se předkláněl, bodavá bolest v zádech se zhoršovala. Po chvílce už jsem to nemohl vydržet a musel se narovnat. Ze zrcadla nad umyvadlem na mě zírala unavená, vyhublá tvář cizího člověka. Temné kruhy pod očima jako tlustá čára podtrhovaly smutnou pravdu – zíral na mě totální zkrachovalec.

Odbelhal jsem se do kuchyně, cestou jsem všude rozsvěcel. Báł jsem se. Noční můra ještě úplně neopustila mojí mysl. Měl jsem hrůzu z věcí, co se schovávaly ve stínech, a trochu ji zahánělo jen světlo žárovek a pohled na všední výbavu mého panelákového bytu.

Věděl jsem, že teď několik hodin neusnu. Nejen z noční můry, ale i kvůli bolesti. Než zaberou analgetika bude chvíli trvat. Než odezní třes bude trvat ještě déle. Vzal jsem si pro začátek aspoň pár Valetolů, Tramal a jeden Novalgin. Cestou do obýváku k televizi jsem z baru vyndal Johnnieho Walkera a dal si rovnou z lahve dva velké loky, abych tablety zapil. Vnitřnostmi se mi rozlil příjemný pocit horkosti.

Opatrně a pomalu jsem se usadil na gauč poházený starým, nevypraným prádlem. I tak základní věci, jako je vyprání ponožek, teď pro mě byl problém. Celý můj život ovládala ta zasraná, všudypřítomná čubka – bolest. Nejméně hodinu teď budu čekat, až zaberou prášky. A budu doufat, že ten pocit, že mi skrz koleno i záda někdo protahuje ostnatý drát, odezní natolik, že nebudu muset sáhnout po těch neoznačených lécích od doktora Schneidera.

Zvedl jsem ovladač televize a stisknul jedničku. Nic se nestalo. Zmáčknul jsem tlačítko POWER, ale zase nic. Divné, baterie jsem měnil před několika dny. S funěním jsem se zvedl a belhal se k televizi. Když jsem natahoval ruku k vypínači na televizi, ozvalo se to poprvé.

Zaškrábání.

Odporné, rychlé zaškrábání. Jako když malé, ostnaté paznehty jezdí po hrubém povrchu. Leknutím jsem sebou trhl a z místa, kde jsem měl ještě před dvěma měsíci ledvinu, okamžitě vystřelila prudká bolest. Potlačil jsem zaúpení. Měl jsem strach, že mě ty věci ve tmě uslyší.

Ozvalo se to znova. Škráb, škráb, škráb... Šlo to od bytového jádra. Stál jsem uprostřed obýváku, na sobě jen vytahané trenýrky a potil se jak prase.

Šřábškrábškráb!

Bylo to hlasitější. *Jsou to jen zasraný trubky od záchoda*, opakoval jsem si. Jdi se podívat, nebud' srab! Jsi z podělaný ROZA, nic tě nezastaví, jdi!

Do očí mi kápl pot. Zuřivě jsem zamrkal, abych se pálicí kapaliny zbavil.

Pomaloučku jsem se belhal do předsíně svého panelákového bytu, v napřážené ruce ovladač televize jako nesmyslnou, neúčinnou zbraň. Světlo v obýváku začalo kolísat. Snažil jsem se dýchat klidně, vnímat okolí, soustředit se i na periferní vidění, být uvolněný a zároveň připravený k akci. Ale všechen výcvik byl na hovno, protože jednu polovinu soustředění mi zabírala bolest v zádech a kolenu a druhou hrůza z tvorů skrytých ve stínech.

Natáhl jsem ruku, abych rozsvítil světlo v předsíni. Něco malého mi spadlo na předloktí a na kůži mě zaškrábaly malé pařátky. Vyděšeně jsem ucukl a smetl to ovladačem dolů. Podíval jsem se na strop. Byl posetý temnými fleky. Hýbaly se a škrábaly po betonu odpornými, hmyzími nožičkami.

Byly tu... Panebože, ty svině z noční můry byly tady! Paraziti začali padat dolů, přímo na mě. Do vlasů, na ruce i do vyděšeně otevřených úst.

Zařval jsem hrůzou...ale bylo to spíš jen zachroptění, protože se mi něco svíjelo v puse a snažilo se mi to vlézt do krku. Vykašlal jsem to ven a pokusil se další servat z obličejů, do kterého mi zatínaly malé drápky. Potácel jsem se pozadu zpět do obýváku a narazil do gauče, přes který jsem přepadl přímo na skleněný stůl, který se pod mojí vahou roztrhl. Do zad mě bodla láhev, která stála pod ním. Trefila se přímo do místa, kterým mi vyndávali zničenou ledvinu.

Bolest byla neuvěřitelná. Před očima mi vybuchovaly rudé kruhy. Měl jsem pocit, že mi celým tělem projely rozžhavené dráty, že mi začaly hořet všechny nervy. Mlátíl jsem sebou na zemi, střepy stolu se mi zapichovaly do těla, ale já to nevnímám a dál se snažil dostat od těch hnusných, černých švábů. Oslepený bolestí a dezorientovaný strachem.

Ztratil jsem vědomí.

„To je prostě neuvěřitelný. I po těch dvaceti letech mě tu něco dokáže překvapit. Podívej se na to EKG. Polovina lidí by mu takový krásný křivky mohla závidět.“

„Ty to ale umíš říct poeticky, Karle. Ale máš pravdu, tohle je do učebnic. Ten člověk je snad terminátor.“

„Koukni – tady byla ta prostřelená ledvina, u který jsme museli udělat excizi před dvěma dny. Tady proražené duodenum...další rána je tady, koukej, z té mu kolabovala plíce. Pak tady dvě rány v předloktí, jedna přerazila radius. A nakonec to koleno s úplně rozdrcenou českou.“

„Neskutečný. Ta jednotka...jak jsi říkal, že se jmenuje?“

„ROZA. Včera tu byl plukovník z pražské protidrogové, pan Kincl je prý jeden z jejich nejlepších lidí.“

„Hm.“

„Takže...uděláš mu to koleno? Fakt bych rád, abys to nedával někomu jinému. Ten kluk si zaslouží ty nejlepší ruce.“

„Jo, udělám, co budu moct. Kde má kartu?“

7:54

Probudila mě bolest. Co jiného. Moje nejuvěrnější přítelkyně, madam Zasraná Bolest. Prašivá děvka, které se nešlo zbavit. Někde za mnou mluvila nějaká žena. „... útočník je podle prvních zpráv jedním z členů gangu výrobců pervitinu, který v listopadu unikl při nepodařené akci Pražské zásahové jednotky. Během přestřelky v pražských Holešovicích byl těžce raněn...“ Televize.

Otevřel jsem nateklá víčka a do očí mě bodlo světlo. Denní světlo. Jak dlouho tu proboha ležím? Chtěl jsem se postavit, ale zmateně jsem si uvědomil, že to nejde. Neměl jsem nohy.

Než jsem stihl propadnout panice, povedlo se mi trochu nadzvednout hlavu a podívat se, co se mi stalo s dolní polovinou těla. Obě svoje nohy jsem viděl zkroucené na gauči, ale zcela jistě připojené k mému tělu. Musely se mi úplně odkrvit. To se mi teď stávalo často. Ale nic mi je neuhryzalo – to byla totiž první věc, co mě napadla. Tisíce malých kusadel, projíždějících masem jako nějakou měkkou delikatesou. Ale žádní brouci nikde nebyli. Muselo to být noční můra. Nejdivnější noční můra v životě.

Pravé koleno jsem měl ještě nateklejší než normálně a fialová jizva na něm svítila jak velký, provokativní vykřičník.

Po chvíli snažení jsem nohou dokázal trochu pohnout. Na rukách jsem se opatrně odšoupal tak, aby mi nohy spadly na zem a dostaly se pod úroveň srdce. Podářilo se mi přitom znovu říznout o jeden ze střeptů skleněného stolu, ale byla to jen drobná ranka, která brzy přestane krváčet.

Do těla se mi pomalu vracel cit a s ním i nové vlny bolesti. Když už jsem byl ve stavu, že jsem se dokázal vrávoravě postavit, bodalo mě v neexistující ledvině tolik, že mi tekly slzy a dělaly se mi mžítka před očima.

Dopotácel jsem se do kuchyně a vzal si dva Tramaly. Pak jsem ještě vzal další dvě tablety proti bolesti z té krabičky bez etikety, kterou mi dal doktor Schneider pro nejhorší záchvaty.

Bolest ale dál rostla. Musel jsem si sednout na podlahu, protože jsem se tak klepal, že jsem se neudržel na nohách. Kdybych se takhle cítil před třemi měsíci, možná bych na chvíli dokázal zatnout zuby a jakžtakž fungovat. Byl jsem tvrdák. Ale to bylo tehdy. Po jedenácti týdnech vytrvalé, nikdy nekončící bolesti jsem prostě už měl všeho dost. Byla to agónie přerušovaná jen chvílemi, kdy naplno zabraly léky.

Hlavou mi znovu probleskla myšlenka, že vezmu Glocka z trezoru a prostě si ustřelím hlavu. Všechno bylo v háji. Přítelkyně se na mě vykašlala. Práce u jednotek nepřipadala v úvahu. Už nikdy. Zdraví jsem měl úplně v prdeli a i při nejlepším

možném průběhu budu navždycky křipl. Nechtěl jsem se stát invalidním důchodcem ve třiceti. Ne, já ne.

Zatnul jsem zuby. Nenechám se zlomit. Dvakrát jsem vztekle praštil rukou do dvířek kuchyňské linky a začal vstávat. V těle mi vybuchovala bolest, ale já jsem vstal. Šel jsem do ložnice, zvedl dvoukilové činky a začal s nimi cvičit. Tekly mi slzy, sliny a několikrát jsem se skoro pozvracel, ale pokračoval jsem.

Kdyby na mě někdo při cvičení koukal, řekl by, že jsem šílenec, ale já se potřeboval nějak vzchopit. Nějak se vybičovat. Za nějakou dobu bolesti začaly ustupovat – byla to asi hlavně zásluha léků, ale podstatné pro mě bylo něco jiného – bojoval jsem. Nenechal jsem se vystrašit nočními běsy. Mě nic nezlomí!

9:24

Díval jsem se do zrcadla v koupelně. Na rukách i obličeji jsem měl drobné rány pokryté zaschlou krví. Na tři z nich jsem si musel dát malé náplasti, protože ještě krvácely. Nedokázal jsem se rozhodnout, jestli byly od malých, hmyzích netvorů nebo jestli to bylo od střepů z rozbitého stolku a mých vlastních nehtů.

„Uvažuj logicky, Adame, odkud by se tu ty mrchy vzaly?“ řekl jsem zbědovanému odrazu v zrcadle. „Kam a proč by potom zmizely?“

„Třeba je zahrnalo denní světlo. Nebo s tebou něco udělaly a odešly samy,“ odpověděl mi odraz.

„To se mi nezdá. Co jsem večer viděl? Brouci pod kůží, to je prostě...prostě klasická...paraziti...,“ trochu jsem ztratil nit. Měl jsem problém se soustředit. Dělal to ty druhé prášky. Z opioidů jsem byl jen otupělý, ale ty druhé prášky...

„Brouci co...?“ zeptal se odraz a zašklebil se na mě.

„Brouci pod kůží, dyť jsem o tom kolikrát četl a sám se s tím setkal u jednoho zásahu. Ten pitomec, co se řezal břitvou do rukou, pamatuješ? Spousta fetek má pocit, že jim něco leze pod kůží,“ řekl jsem zbídačenému, ale i po skoro tříměsíčním léčení pořád nebezpečně vypadajícímu bastardovi v zrcadle.

„A ty jsi fetka?“

„No rozhodně do sebe cpu dost opiátů.“

„A tenhle druh...halucinací – dělají to tyhle léky?“

Chvilí jsem přemýšlel. Šlo to pomalu.

„Ne. Z toho, co беру, bych halucinace mít neměl. Rozhodně ne v takový formě.“

„Takže?“

„Takže je to divný. Přece nemám v bytě nějaký...nevím, hmyzí demony.“

Odraz na mě jen civěl. Usmál jsem se. Odraz na mě vycenil zuby.

Napil jsem se studené vody, vyčistil si zuby a odbelhal se uklidit spoušť v obýváku.

13:45

O několik hodin později zazvonil zvonek. Že by to byl Lukáš? Ty tři týdny, co jsem byl venku z nemocnice, se tu pravidelně stavoval a nosil mi nákupy. Byl se mnou při tom podělaném zásahu a moje rychlost mu asi zachránila život. Byla to ale

samozřejmost – v jednotce musíme všichni fungovat jako jedno tělo, navzájem se krýt a doplňovat. Ale Lukáš měl stejně výčitky svědomí, když viděl, v jakém jsem stavu.

Otevřel jsem dveře, ale za nimi nebyl Lukáš. Stál tam nějaký vyhublý kluk, tak dvacet let. Byl mi nějak povědomý.

„Tak si to fakt ty, ty zmrde,“ řekl mi. Skoro mu nebylo rozumět, musel mít něco s jazykem. Měl jsem jen chvilku na to si ho prohlédnout, ale stačilo to. Vychrtlý, voskovitá kůže, malé boláčky v obličejí...dolehl ke mně i slabý zápach stolice a moči. Fetka.

„Vypadni,“ řekl jsem a chtěl přibouchnout dveře. Strčil do nich nohu, takže se mi to nepovedlo.

„Ty zasranej sráči zkurvenej!“ zařval a začal něco vytahovat z kapsy. V tu chvíli mi docvaklo, proč je mi povědomý. Byl to ten feťák, kterého jsem musel zastřelit při posledním zásahu...

Ne, samozřejmě to nemohl být on. Tenhle byl vychrtlejší, měl jiné vlasy a ke své vyhublosti zvláště plné tváře. Mladší bratr? Jak mě našel? Určitě to bylo kvůli televizi, kde ti pitomci pořád dokola opakovali moje jméno.

Na další uvažování ale nebyl čas, protože feťák z kapsy vytahoval revolver. Byla to jen flobertka, ale kdyby mě z téhle blízkosti zasáhl do oka, mohl mě s ní stejně zabít.

Mnoho let trénované reflexy našťestí fungovaly i ve stavu, v jakém jsem teď byl. Chytil jsem ho za zápěstí, pootočil jsem se kolem své osy a zároveň udělal trochu úkrok. Energie toho pohybu s ním trhla prudce dopředu a on narazil obličejem do kovové zárubně dveří. Zařval bolestí, když se mu zlomil nos a z pusy vylétly úlomky zubů. Pokračoval jsem v nacvičeném pohybu a druhou rukou ho chytil zezadu za vlasy. Trhl jsem mu hlavou dopředu, abych ho shodil přes nakročenou nohu na zem. V té rychlosti jsem si neuvědomil, že tohle se svým kolenem dělat nemůžu.

Když mi mladík zakopl o nohu a upadl do předsíně mého bytu, s výkřikem bolesti jsem se složil vedle něj. Zatmělo se mi před očima a na chvilku jsem nevěděl, kde jsem. Když jsem se vzpamatoval, uviděl jsem toho kluka lézt po čtyřech přes chodbu k flobertce, která mu při pádu vypadla z rukou. Z pusy se mu valila krev a nechávala na linu červenou cestičku. Rychle jsem se plazil za ním.

Sebral pistoli, přetočil se na záda a namířil na mě. Vymrštil jsem se a pokusil se mu nataženou rukou zbraň vyrazit. Než jsem hlaveň odchýlil stranou, stihl vystřelit a já ucítil v palčivou bolest v pravém uchu. Dopadl jsem na vychrtlého mladíka a začali jsme se o revolver přetahovat. Byl jsem unavený a zesláblý dvouměsíčním ležením, ale přesto jsem byl silnější než on a začal jsem mu kroutit ruku tak, aby pistoli pustil.

Mladík vrčel jako zvíře. Plívl mi do obličejce krev z rozmlácený úst a když jsem znechuceně trhl hlavou, začal se sípavě smát. Snažil jsem se vymrkat krev z očí a doufal jsem, že ten hajzl nemá žloutenku nebo AIDS. Kluk rozevřel hubu a já viděl, jak se mu v ní něco kroutí. Něco hnusného. Nebyl to jazyk. Bylo to temné, se spoustou malých, ostrých nožiček. Kroutilo se mu to v puse a začalo to nahlas pískat. Nedokázal jsem ovládnout zděšení. Odvalil jsem se stranou a musel si zacpat uši, proti pískání to ale nepomáhalo.

Feťák zvedl pistoli a vystřelil. Kulka se mi zavrtala do trapézového svalu. Bylo to jako facka, ale pomohlo mi to vzpamatovat se. Znovu jsem se k útočníkovi vrhl a zkroutil mu ruku, což ho přetočilo na břicho. Normální člověk by už byl zneškodněný,

ale já pro jistotu pokračoval v tlaku, dokud se neozvalo tiché lupnutí, jak mu rameno vyskočilo z kloubu. Zařval bolestí. Povedlo se mu trochu odtáhnout, kopnout mě do břicha a dostat se z mého dosahu.

Sebral jsem rychle pistoli a namířil ji na něj. Zkrvavený mladík se šoupal po zádech směrem ode mě, pravou ruku nepřírozeně vykroucenou dopředu, a řval. V ústech se mu kroutil ten odporný brouk, kmital nožičkami a pištěl. Zdálo se mi, že se začíná odchlípnout od jazyka. Snažil se dostat ven? Představil jsem si, jak ta věc leze po zemi směrem ke mně a vnitřnostmi mi projela další vlna hrůzy.

Namířil jsem pistoli a vypálil zbývajících sedm ran přímo do mladíkovy pusy. Do toho odporného stvoření, co se kroutilo uvnitř. Flobertka není silná zbraň, ale tahle musela být upravená. Z takové blízkosti a do takového místa...udělalo to pořádnou paseku. Mladík ještě chvíli klepal nohama, odporně chroptěl jak ho dusila krev...a pak zemřel.

Zahodil jsem revolver na zem a sjel na zadek u zdi na druhé straně předsíně. Díval jsem se na mrtvé tělo před sebou, zmatený tím, co se stalo. Těžce jsem dýchal a v kolenu mi pulzovala krev podle tepu srdce. BUCH BUCH...BUCH BUCH... Bolest jsem moc nevnímal, měl jsem v sobě příliš mnoho prášků. Jen mi hrozně hučelo v hlavě. Tohle se rychle měnilo v druhý nejhorší den v mém životě.

Sáhl jsem si na spánek. V ušním boltci jsem měl malou díрку, ale nebylo utržené. Podíval jsem se na dlaň, byla celá od krve. Uši krvácí víc, než by člověk čekal. Ještě chvíli a budu vypadat jak řezník na jatkách.

Ztěžka jsem se postavil. Budu muset zavolat policii. Zavolám je a...najdou tu věc, co měl ten kluk v puse? Nebo jsem jí úplně rozstřílel? Co se to tu, kurva, děje? V předsíni se objevil nový stín. Podíval jsem se do dveří, ve kterých někdo stál.

13:47

Ve dveřích byl pan Petrášek, asi sedmdesátiletý důchodce z vedlejšího bytu. Podíval se na zkrvavené tělo na chodbě, pak na mě, pak zase na tělo a na mě. Pořád otáčel hlavu sem a tam, sem a tam, jako by se zasekl.

„Tohle se nemělo stát,“ řekl.

„Byla to...byl to...napadl mě. Chtěl mě zastřelit. Jen sem se bránil...“ řekl jsem. Petrášek se na mě díval úplně bez hnutí. Rozuměl mi? Trochu se mi motal jazyk a byl jsem dost udýchaný. Prostřelená plíce se mi sice už v podstatě zahojila, ale pořád nefungovala na plný výkon.

„Zavoláte prosím sanitku a policii?“ řekl jsem po chvíli. Petrášek na mě pořád civěl. Bylo to divné. Nepříjemné. Pak se mu něco pohnulo pod kůží na obličejí. Nebo se mi to jen zdálo?

Ne, stalo se to znova! Něco se mu hýbalo pod kůží na čele. Jako by se mu tam kroutil skrytý červ. Ztuhl jsem hrůzou. *Co se to tu, kurva, děje?!*

Petrášek se znovu podíval na ležící tělo, které se najednou začalo trochu hýbat. Něco malého se mu zmítalo v rukávu a pod svetrem, který jsem viděl pod rozevřenou

bundou. Začínala se mě zmocňovat panika. *Převzmi kontrolu nad situací!* zazněl mi v uších hlas instruktora.

Nádech, výdech.

Zvedl jsem se, udělal na zdravé noze dva rychlé přískoky směrem ke dveřím a prudce je přibouchl, jen pár centimetrů před sousedovo obličejem. Teď sebou musím hodit!

Přihopkal jsem k ležícímu tělu a chvějícíma se rukama ho vzal za kotníky. Pak jsem ho odtáhl do koupelny a přehodil přes rantl do vany. Šlo to poměrně snadno, mrtvola vychrtlého feťáka nemohla vážit o moc víc než šedesát kilo. Vyšel jsem ven a rychle za sebou zavřel dveře.

Dýchal jsem jak parní mašina a z námahy se mi motala hlava.

Co teď? Co mám, sakra, dělat? Pomátl jsem se?

Dobelhal jsem se do kuchyně a z poličky vyndal lékárníčku. Našel jsem obinadlo a co nejrychleji si zpevnil koleno. Utřel jsem si krev z krku, šíje a ruky utěrkou, ale pořád přibývala další. Pokusil jsem se díru v uchu zalepit náplastí. Na zakrvácené kůži moc nedržela, ale prozatím to muselo stačit. Každé zdržení zvyšovalo šanci, že tu zůstanu jak v pasti. Zavřený s těmi tvory, co lezou pod kůži.

Šel jsem do ložnice, otevřel skříň a odházela oblečení, pod kterým byl schovaný trezor. Až na třetí pokus se mi povedlo vyťukat správnou kombinaci. Otevřel jsem ocelová dvířka a vyndal Glock 17 a zásobník. Rychle jsem zbraň zkontroloval, nabil a pak si jí zastrčil za slipy. Nechtěl jsem být už ani chvíli neozbrojený. Ne s tím odporným hmyzem, co se pohyboval kolem. Mímozemšťani? Paraziti, co unikli z nějaké laboratoře? Biologická zbraň? Démoni? Všechno znělo šíleně, ale ať to bylo cokoli, nechtěl jsem, aby se to dostalo i do mě. Při představě, jak se mi ta švábovitá věc zavrtává pod kůži, jsem se znovu otrásl odporem. Ale tohle budu řešit později, až se dostanu z bezprostředního nebezpečí.

Co nejrychleji jsem se oblékl do čistého oblečení a do kapes kalhot si dal peněženku, mobil a klíče od auta. Pistoli jsem si pak dal vepředu za kalhoty, protože normální pouzdro jsem neměl – když jsem chodil ve volném čase cvičit na střelnici, nosil jsem ji v zamčeném kufříku.

Natáhl jsem na sebe teplou bundu, protože venku bylo kolem nuly. Chvilku jsem zaváhal a pak si ještě do kapes pérovky nacpal léky proti bolesti. Čepici jsem si narazil hluboko do čela, aby nebyla tolik vidět krev, co mi neustále stékala po spánku. Mohl jsem konečně vyrazit ven.

13:52

Když jsem vešel do předsíně, slyšel jsem z koupelny tiché, škrábavé zvuky. *Škráb škráb škráb*. Nechtěl jsem raději přemýšlet, co se tam děje. Musel jsem jen co nejrychleji vypadnout ven. Podíval jsem se kukátkem na chodbu. Petrášek už tam nestál a dveře do jeho bytu byly zavřené. Pomalu jsem otevřel a co nejtišeji se vybelhal ven.

Výtah jsem nepřivolával, nechtěl jsem v něm zůstat uvězněný jak krysa. Navíc zrovna vyjížděl nahoru a mohl v něm být někdo nebezpečný. Musel jsem si teď dávat pozor na všechno.

Když jsem za silné podpory zábradlí napůl seskákal a napůl sešel tři podlaží a vycházel z domovních dveří, zase jsem supěl jak lokomotiva. Zadýchaně jsem se rozhlédl, ale ulice byla liduprázdná. Kde jsou všichni?

Když jsem si sedl za volant svojí staré Fabie, nemohl jsem klíčkem trefit zámek zapalování.

Nádech, výdech.

Klid, ovládej se.

Povedlo se mi trefit klíčovou dírkou a nastartoval jsem motor. Podíval jsem se do zpětného zrcátka, které bylo natočené směrem ke vchodu do paneláku. Ze dveří zrovna vycházel Petrášek, překvapivě jen v tričku, jako by venku nebylo pod nulou. Ukázal na moje auto. Přes bezpečnostní skleněné dveře jsem viděl několik temných obrysů, které se pohybovaly za ním. Na nic jsem nečekal a vyjel pryč.

Cestu z Hájů jsem vnímal jen napůl, klepal jsem se a okolí se mi před očima začínalo vlnit. Když jsem vjížděl na D1, skoro jsem narazil do jiného auta, minuli jsme se jen o pár centimetrů a vysloužil jsem si za to zuřivé troubení několika řidičů kolem. Takhle jsem nemohl pokračovat moc dlouho.

Hned za Hvězdonicemi jsem sjel z dálnice směrem na Komorní Hrádek a asi po dvou kilometrech jsem zaparkoval v malém lesíku způsobem, který se spíš podobal mírné nehodě. Rychle jsem otevřel dveře, vyklonil se ven a začal zvracet. Asi po minutě jsem konečně přestal dávat a vyčerpaně se vrátil zpět do auta.

Zavřel jsem oči, abych se trochu vzpamatoval, než zavolám na policii. Musel jsem se uklidnit, abych nemlel hlouposti a neposlali pro mě rovnou psychiatra. Taky bych měl zavolat Lukášovi, ten by mi mohl pomoci. A možná přítelkyni. Ne, nejlepší bude brnknu bráchovi. Nebo bych měl raději...během přemýšlení se mi podařilo usnout.

20:46

Probudil mě nějaký zvuk. Otevřel jsem oči a zmateně jsem se rozhlédl kolem sebe. Seděl jsem ve vymrzlém autě, zaparkovaném nešikovně mezi stromy. Byla tma a jen nejasně jsem rozeznával les kolem. Kde to sakra jsem?

Vzpomínky na to, co se stalo přes den, vyplouvaly na povrch jen pomalu. Musel jsem spát několik hodin. Zvuk se ozval znova. Zašustění listí, poprášeného tenkou vrstvou sněhu.

Podíval jsem se z okénka směrem, odkud šramot přišel. V temnotě se něco hýbalo. Něco velkého. Otřel jsem orosené okénko, abych lépe viděl ven. Asi tři metry od mojí Fabie stálo mezi stromy příkrčené...něco. Lidská silueta, ale bylo to moc vysoké a z

břicha tomu vedly další dva páry končetin. Srdce mi začalo splašeně bít, ale raději jsem se ani nepohnul.

Matou mě smysly, je to jen nějaký zlomený strom, snažil jsem se přesvědčit sám sebe. Na dvě vteřiny jsem pevně zavřel oči a pak je zas otevřel. Věc udělala líný, šouravý krok směrem k autu, pod nohama jí zapraskaly větvičky. Vykřikl jsem leknutím.

Já...nespím? Jak je to možné? Třímetrový hybrida člověk a švába po výkřiku náhle ožil a vyrazil rychle k autu.

Podíval jsem se na dveře a zděšeně si uvědomil, že nejsou úplně dovržené. Chtěl jsem je přibouchnout, ale několik hodin spánku v autě s vypnutým motorem stačilo, aby se mi mrazem úplně ztuhly prsty. Můj pohyb byl pomalý, nešikovný a nestihl jsem ani chytit madlo. Švábo-člověk se mezitím dostal až k autu, zahákl hmyzí pařáty za pootevřené dveře a prudce je rozevřel. Rozsvítilo se vnitřní světélko a já zařval hrůzou, když jsem před sebou uviděl zrudně zdeformovaný obličej fetáka, kterého jsem nechal ležet v koupelně. Pokusil jsem se instinktivně vykopnout proti němu, ale nohy jsem měl úplně ztuhlé.

Zrůda mě chytila za bundu a začala mě vytahovat ven. Měl jsem pořád zapnutý bezpečnostní pás, takže se jí to nepovedlo a jen mi začala párat bundu. Trhala se mnou sem a tam a já s tím nedokázal nic dělat. Při dalším trhnutí mi roztrhaná bunda náhle sjela přes hlavu dolů, monstrum ztratilo rovnováhu a odpotácelo se několik kroků dozadu.

Adrenalin mi už stihl rozehrát tělo natolik, že jsem byl schopný se trochu hýbat. Sáhl jsem si do rozkroku pro pistoli, vytáhl jí z kalhot a palcem odjistil. Namířil jsem třesoucí se rukou na švába, který už se stihl dostat zpět k autu. Prudce vyrazil napůl hmyzí končetinou, chytil mě za předloktí a tenké chitinové ostny na spárech se mi zabodly do masa. Tahle bolest se ale vůbec nedala srovnat s tou, která přišla, když se mi tvor do předloktí zakousl.

Odporná tlama, něco jako ozubená huba pijavice, ze mi přisála k ruce a já měl pocit, jako by mi na ní vystříkla kyselina. Zařval jsem bolestí, ale pistoli se mi podařilo udržet. Přetočil jsem zápěstí, aby hlaveň mířila na nelidskou hlavu a pětkrát zmáčknul spoušť. Minimálně polovina kulek se té svini zaryla do lebky, zbytek šel do krku. Nestvůra začala ječet, odpotácela se dozadu a spadla na zem, kde sebou v agónii mlátila.

Na nic jsem nečekal. Převrátil jsem se zpět na sedačku, ze které jsem doteď jen visel na pásu. Položil jsem nohy na pedály, dupl na spojku a otočil klíčkem v zapalování. Motor díkybohu naskočil. Zařadil jsem zpátečku a vycouval na silnici. Tam jsem rychle přeřadil a vyrazil pryč. Dveře se při zrychlení samy přibouchly. Pořád jsem koukal do zpětného zrcátka, ale nic za mnou neběželo. Ani neletělo.

20:52

Po několika minutách jsem málem nevybral zatačku a až v tu chvíli jsem si uvědomil, že jedu klikatou lesní silnicí a mám plynový pedál až na podlaze. Uvolnil jsem nohu a zpomalil na normální rychlost.

Levá ruka mě příšerně páčila. Nakonec jsem musel znovu zastavit u krajnice, protože jsem se potřeboval v klidu podívat, co s ní mám. Než jsem si vyhrnul rukáv mikiny, pootevřel jsem a pak pořádně zabouchl přední dveře, zmáčkl tlačítko zámku a položil si pistoli na klín.

Teprve pak jsem se podíval na předloktí. V kůži jsem měl dva odporné, fialové otvory. Vypadaly jako po bodnutí obřím sršněm. Nebo kousnutí od hada. Na jednom místě blízko rány jsem měl malou bulku. Dotkl jsem se jí a ona se pohnula. Vyjekl jsem. Tvrdá bulka pod kůží se znova pohnula a pomalu ze začala sunout nahoru po ruce. Pálilo to jako čert.

Jen stěží jsem držel na uzdě paniku. Ta svině do mě něco nakladla! Zatnul jsem do toho místa nehty ale když jsem pod prsty ucítil pohyb nožiček, s odporem jsem ucukl. Zoufale jsem se rozhlížel po autě, co bych mohl použít.

Otevřel jsem příhrádku u spolujezdce a uviděl velký šroubovák. Natáhl jsem se pro něj a pak ho přiložil k bulce, která už teď byla kousek od loktu. Chvilku jsem zaváhal, ale když se znova pohnula, bodl jsem. Nepoužil jsem dost velkou sílu a tak jsem si na kůži jen udělal hluboký šrám. Přiložil jsem k bulce šroubovák znovu, zatlačil jsem na něj tak, aby zahrnul kůži pod parazitem a pak jsem se všech sil bodl.

Šroubovák probodl kůži, projel pod tou zmítající se věcí a napnul kůži na druhé straně, takže moje předloktí vypadalo jako miniaturní stan.

Bolelo to, ale pohyb malých, ostrých nožiček parazita byl tak odporný, že všechno ostatní přebil. Trochu jsem šroubovák povytáhl zpět, potočil ho a bodl s ním do parazita. Cítil jsem, jak se tvoreček pod kůží zběsile zmítal a pod napnutou kůží jsem zahlédl i obrys cvakajících kusadel. Zatlačil jsem ještě víc, až šroubovák projel celým jeho tělíčkem a vyjel z ruky ven, pokrytý mojí krví a nějakým zeleným slizem

„Mám tě, ty svině!“ zařval jsem nahlas. Odepnul jsem si pás, otevřel dveře a vypotácel se ven. Šroubovák mi směšně trčel z ruky, i s tou věcí uvnitř. Byla už asi mrtvá, ale musel jsem jí dostat ven.

Přešel jsem co nejrychleji za auto a otevřel kufr. Tam jsem měl malý kufřík s náradím, kde jsem měl i vysouvací řezák na koberce. Po chvilce jsem ho našel a bez váhání si rozřízl předloktí. Pak jsem do díry zabořil prsty a pokusil se brouka vytáhnout než mi došlo, že ho šroubovák pořád drží napíchnutého. Vytrhl jsem ho z rány a pak konečně tu odpornou věc nahmatal a vyndal. Když mi na dlani začala pomalu hýbat ostrými nožičkami, s odporem jsem to odhodil pryč, co nejdál do tmy.

Sebral jsem z kufru lékárníčku, zabouchl ho a rychle se odbelhal zpátky do auta, které jsem zevnitř ihned zamkl. Byl jsem podělaný strachem. Motor stále běžel a nechával jsem i rozsvícené dálkové reflektory. Čím víc světla, tím lépe.

Když jsem si kolem rány těsně nad loktem omotával obvaz, roztrásl jsem se zimnicí. Nemohl jsem dýchat. Trvalo několik minut, než záchvat paniky odezněl a já se vzpamatoval natolik, že jsem mohl dokončit ošetření rány.

Účinky předchozího návalu adrenalinu pomalu mizely a já si uvědomil, jak mě všechno bolí. Byl už dávno čas na novou dávku analgetik. Bez nich budu za pár hodin šilet bolestí. Chtěl jsem pro ně sáhnout do kapsy bundy, když jsem si uvědomil, kde i s léky zůstala.

Kurva!

Napadlo mě, že se na to místo zkusím vrátit a bundu sebrat, ale rychle jsem to zavrhl. Ta věc mohla být pořád naživu.

Než jsem se mohl rozhodnout, co dál, začal mi zvonit telefon. Trhnul jsem sebou leknutím. Sáhl jsem do kapsy džinsů a vyndal otlučený Sony Ericsson. Na svítícím displeji bylo VAŠEK KINCL. Brácha. Váhal jsem. Bylo to, jako by mi volal někdo z jiného světa. Zvonění neustávalo. Stiskl jsem zelené tlačítko.

„Adame?“ ozval se nervózní bráchův hlas. Chtěl jsem něco odpovědět, ale slova mi uvízla v krku.

„Adame, sakra, jsi tam? Jsi v pořádku? Adame?“ ptal se dál, hlas se mu chvěl nervozitou.

„Jo, jsem,“ zachraptěl jsem a pak jsem to raději zopakoval, protože napoprvé mi asi nebylo moc rozumět: „Jo, jsem tu, brácho. Jsem tu.“

„Do prdele, uf...to se mi ulevilo,“ řekl Vašek a slyšel jsem, jak si hlasitě oddechl.

„Kde jsi? Jsi v pořádku? Adame, byla tady kriminálka, ptali se na tebe...“

„Jo? A co říkali?“

„Brácho, chlape, co se sakra děje? Co se u tebe stalo?“

„Nejdřív mi řekni, co ti řekli policajti.“

„Nic moc. Říkali, že tě prej někdo doma napadl a že si ho asi v sebeobraně zabil. Ale že si pak utekl. Hledaj tě.“

„Aha...“ nenapadlo mě, co říct víc.

„Co se, sakra, stalo?“

„Našel si mě jeden feťák. Přesně jak jsem říkal, když ta kráva na Nově začala všude vytrubovat moje jméno. Myslím...asi to byl brácha toho kluka, co jsem ho před dvěma měsíci zastřelil. Nebo...“

„Nebo co?“

„Nevim, bylo to celý...divný. Dějou se fakt divný věci, Vašku. Fakt hodně, hodně divný věci.“

„Jaký divný věci?“

„Já...takhle po telefonu by to znělo úplně šíleně.“

„Tak mi to řekni sám. Kde jsi?“

Zaváhal jsem. Mám ho do toho zatahovat? Třeba mi prostě jen hrabe... ne, ty věci byly až moc reálné. Vlastně je to naopak – já mu o všem *MUSÍM* říct. Kdo ví, kde všude už ty věci jsou. Brácha se o tom musí dozvědět. Nebo...pokud jsem zešílel, pokud jsem v nějaké šílené halucinaci, třeba mi pomůže se z toho nějak dostat?

„Hele, Vašku, víš jak sme měli ten starej úkryt za sídlištěm?“

„Cože? Myslíš tu ruinu v...“

„Neříkej to nahlas!“

„Proč to...“

„ Pak ti to vysvětlím. Sejdeme se u našeho starýho úkrytu, jo? Tak za hodinu. Chci ti to všechno říct z očí do očí. Jinak by sis myslel, že sem úplnej magor.“

Na druhé straně telefonu bylo ticho. Po chvíli se Vašek konečně zase ozval.

„Co se to s tebou děje, Adame?“

„Za hodinu tam Vašku. Já tam budu a... budu doufat, že přijdeš taky. Zatím o tom nikomu neříkej, jo? Ani manželce.“

„Co...“

„Za hodinu tam,“ zopakoval jsem a ukončil hovor. Telefon začal za pár vteřin zvonit znovu. Vypnul jsem ho.

Zařadil jsem rychlost a rozjel se zpět do Prahy. A celou cestu jsem přemýšlel, proč mi brácha říkal Adame a ne Ádo jako vždycky. Bylo to jen z nervů? Nebo...ne, začínám být paranoidní. Je to špatné. Je to se mnou fakt špatné.

21:47

Nakonec jsem to za tu hodinu málem nezvládl, protože jsem musel třikrát zastavit. Dělal se mi špatně. Ztráta krve, zranění, nervy, šok, ale hlavně rostoucí bolest v neexistující ledvině... divil jsem se, že ještě držím pohromadě.

Výcvik, Adame!

Nádech.

Výdech.

Když jsem vystupoval z auta u opuštěného, rozpadajícího se domu nedaleko zahrádkářské kolonie, Vašek už tam čekal. Seděl ve svém stříbrném Mercedesu, ruce křečovitě svírající volant.

Vystoupili jsme takřka současně a šli k sobě. On nahrbený, v elegantním dlouhém kabátu, s rukama vraženýma hluboko do kapes. Já jen v mikině špinavé od krve a jednou rukou nešikovně omotanou rudnoucím obvazem. Vašek se zastavil několik kroků ode mě.

„Co se ti stalo?“ řekl a mě okamžitě začalo pískat v uších. Cukl jsem sebou. Vašek udělal krok dopředu a vyrazil ze sebe: „Nemám zavolat sanitku?“ Jeho hlas zněl divně. Nedokázal jsem přesně říct proč, ale něco na jeho mluvení nesedělo. Udělal ke mně další krok, vyndal ruku z kapsy a natáhl ji ke mně. Vypadalo to, jako by mě chtěl podepřít. Udělal jsem instinktivně krok zpátky.

„Co je to s tebou, Adame?“ Sakra, to zasraný pískání! Stupňovalo se. Měl jsem pocit, že mi z něj praskne hlava.

„Nechod' ke mně, Vašku. Zatím zůstaň tam, kde si,“ zasýpal jsem. Pískání bylo tak silné, že se mi začaly dělat mžitky před očima. Vašek stál na místě a díval se na mě. Jeho výraz se úplně změnil. Vypadal...zaujatě? Znepokojeně?

Měl pořád nataženou ruku. Z rukávu mu vylezlo asi deset malých švábů a odporně rychle se mu hemžili po dlani. Teprve teď jsem si všiml, že má na spánku velkou bouli, která se hýbala.

„Ne...“ řekl jsem. Vlastně jsem to trochu zakňoural. „Ne ne ne ne ne...“ Opakoval jsem pořád dokola. Nemohl jsem tomu uvěřit. Vašek naklonil hlavu na stranu.

„Zajímavý. Ty to vidíš, že jo?“ řekl a dotkl se spánku. „Vidíš nás.“ Když mluvil, neotvírala se mu pusa. Pískání mě ohlušovalo. Vycházelo z těch brouků, tím už jsem si byl jistý. Snažili se mi dostat do hlavy. Měl jsem pocit, že zešílím. Couval jsem a musel jsem si zakrýt oči abych neviděl, jak se Vaškovi kroutí něco odporného pod kůží.

„Áááá...Ádo, zabij mě, prosím, zabij mě!“ zařval najednou Vašek. Byl v mírném předklonu a držel se za hlavu. Do hajzlu. Do háje. Svině! Ty zasraný svině!

Sáhl jsem pod mikinu a nahmatal pistoli. Nebyl jsem si jistý, co mám udělat, ale tohle muselo skončit. Musel jsem to skončit...